

illust : shimotsuki04 story : UNNS

รัก
แพง
สุด
ใจ

Prologue

ตระกูลสีเป็นตระกูลใหญ่ระดับต้นของประเทศ มากล้น
ไปด้วยอำนาจและเงินตรา ไม่ว่าจะพวกเขาจะหยิบจับหรือคิดทำอะไร
ก็มักประสบความสำเร็จอยู่เสมอ

ว่ากันว่าพวกสีเป็นตระกูลที่ทำให้ความเป็นไปไม่ได้กลายเป็น
เรื่องที่เป็นไปได้ ถึงขั้นมีคนเคยกล่าวเอาไว้ว่า *‘หากอยากร่ำรวยให้
ทำตามตระกูลสีดูสิ’*

ความจริงแล้วตระกูลที่มั่งคั่งถึงเพียงนี้ควรจะปรากฏตัว
ในสื่อสังคมอยู่บ่อยครั้ง เพียงแต่ว่าพวกสีลึกลับเก็บเนื้อเก็บตัว
จนเกิดข่าวลือแปลก ๆ ว่าพวกเขาบูชาปีศาจ หรือไม่ก็พวกสีมีนิสัย
โหดร้ายเกินคน

อดีตสาวใช้ของตระกูลสีเล่าอย่างสนุกปากหลังลาออกมา
แล้วว่า สิ่งที่ทำให้ตระกูลสีมั่งคั่งยิ่งกว่าใครคือภาพวาดที่แขวนไว้
บนผนังด้านหนึ่งในห้องรับรองแขกภายในคฤหาสน์ ภาพนั้นถูกวาด
จากปลายพู่กันของปีศาจร้าย เป็นภาพวาดดอกเบญจมาศสีแดง

มีตัวอักษรจีนที่น่าจะเป็นชื่อของผู้วาดกำกับไว้มุมล่างขวาของภาพ

渊流

ไม่มีใครรู้ว่ามันศักดิ์สิทธิ์หรือบรรจุด้วยพลังงานมากน้อยเพียงไหน ทว่าคนในตระกูลลีที่เชื่อว่าภาพจะนำมาซึ่งโชคลาภ อำนาจวาสนา และการปกป้องคุ้มครอง เชื่อถึงขนาดกรีดเลือดบูชามันทุกปีเชียย

ในช่วงแรกเริ่มไม่มีใครเชื่อคำพูดไร้สาระของสาวใช้ จนกระทั่งพบเจ้าหล่อนเป็นศพไม่ไกลจากคฤหาสน์ตระกูลลีมากนัก ศพถูกกรีดท้องแหวนหระหระ อวัยวะภายในหายไปทั้งหมด ตำรวจสรุปการตายพิลึกพิลั่นนี้ว่าถูกฆ่าห้องด้วยอาวุธมีคม ฆาตกรลงมือในคืนฝนตก ช้าของงานเป็นพิเศษ ฝนซำระเลือด และผู้ลงมือกำจัดหลักฐานไปสิ้น ตำรวจเร่งตามหาตัวฆาตกรกันจ้าละหวั่น ทว่าแม้เวลาผ่านไปนานก็ไม่ได้เบาะแสอะไรเลย

จนศพที่สอง ศพที่สาม ศพที่สี่ ศพที่ห้า และศพที่หกตามมา ทุกศพล้วนโดนผ่าท้องขโมยอวัยวะในไปเช่นกัน และศพทั้งหมดนั้นยังพบใกล้คฤหาสน์ตระกูลใหญ่อย่างตระกูลลีเหมือนเคยอีกด้วย

เวลานี้เรื่องที่ตระกูลลีฆ่าคนบูชาปีศาจ หรือไม่กี่ปีศาจในตระกูลลีอาละวาดฆ่าคนเริ่มถูกลือสะพัด จากที่ไม่มีใครเชื่อก็เริ่มเชื่อกันมากขึ้นว่าปีศาจและคำสาปมีจริง

สาวใช้ที่ถูกฆ่ารายแรกคงถูกปีศาจลงทัณฑ์ เพราะกล้านำเรื่องของเจ้าปีศาจตนนั้นมาแพร่พราย ส่วนคนที่ไม่เชื่อที่ว่านี่คือคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่สะเทือนขวัญที่สุด กดดันให้ตำรวจจับคนร้ายให้ได้ไว ๆ

“2026 แล้วยังมมมายเชื่อเรื่องผีปีศาจกันอีกเหรวะ” นายตำรวจหนุ่มหล่อไฟแรงเอ่ย ชื่อของเขาคือผู้กองฉัตร หรือฉัตรฉัตร นายนต์ตามหลุมปลงเล็กน้อย มุมปากยกขึ้นอย่างน่ามองขณะเอื้อนเอ่ย “พวกคนในคดีหาสนั้นน่าจะสงสัยที่สุด กูว่าใครสักคนในนั้นอาจเป็นฆาตกร”

“แต่ว่าพวกลีมีอำนาจมากพอจะสั่งปิดปากเบื้องบนนะพี่ข้างบนก็สั่งลงมาแล้วว่าห้ามตรวจค้นคดีหาสน์ตระกูลลีโดยเด็ดขาด แถมช่วงนี้ที่คดีหาสน์ยังตรวจคนเข้าออกเข้มงวดมาก จะปลอมตัวเป็นคนส่งของ คนสวน คนใช้เข้าไปสืบเบาะแสก็ทำไม่ได้”

“เข้าไปสืบตรง ๆ ไม่ได้ก็ต้องเข้าไปทางอ้อม กูเจอวิธีทางอ้อมแล้ว และกูหวังว่าเราจะปิดคดีฆ่าสะเทือนขวัญนี้ได้โดยเร็วที่สุด”

ผู้กองหนุ่มรูปหล่อประสานมือเข้าหากันตรงหน้า เพยรอยยิ้มอย่างที่ไม่มีการคาดเดาได้ว่าเขากำลังคิดจะทำอะไร “อันดับแรกก็ต้องขอความร่วมมือจากพวกวรนั้นท์จักร”

Chapter 01

ผู้นำของตระกูลลิในเวลานี้มีชื่อว่าโกชน์ เขามีภรรยาชื่อ อมราหรือที่คนในบ้านเรียกกันติดปากว่าคุณอ่อน เขามีลูกสาวเพียงสามคน **ไม่มีลูกชาย** ตัวเขานั้นเป็นลูกชายคนโตของผู้นำตระกูลคนเก่า สิทธิในการเป็นผู้นำตระกูลของเขาจึงมีมากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ แต่กระนั้นพี่น้องทั้งหมดก็ยังอาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังเดียวกัน คนของตระกูลลิมีหน้าที่สำคัญที่ตกทอดจากบรรพบุรุษมาสู่ลูกหลาน นั่นก็คือ...บุชานายท่านผู้ที่เราเรียกขานกันอย่างคล่องปากว่า **นายท่านชิน**

ว่ากันว่านายท่านคือบรรพบุรุษของตระกูลลิแบบสายตรง เกิดมาพร้อมดวงชะตาบป เป็นนักเล่นแร่แปรธาตุที่กระทำการ อัจฉริยภาพตกรวมเพื่อเกิดใหม่ให้ตนเองกลายเป็นอะไรที่เหนือกว่า มนุษย์

โดยปกติแล้วนายท่านที่ไม่มีใครทราบที่มาที่ไปอย่างแท้จริง ผู้นี้จะปรากฏตัวให้คนในตระกูลเห็นเพียงปีละหนึ่งครั้งเท่านั้น

นายท่านจะมาเพื่อมอบรางวัลให้ผู้ภักดี

ในวันที่นายท่านปรากฏตัว หากภักดีมากพอยอมขอในสิ่งที่ปรารถนาได้ นายท่านประทานให้ได้ทุกสิ่ง ไม่ว่าจะป็นทรัพย์สินเงินทอง โชคลาภ หรือแม้กระทั่งอำนาจวาสนา จะว่าไปแล้วก็ดูเหมือนซานตาคลอสที่มักจะมามอบของขวัญให้เด็ก ๆ ในวันที่คริสต์มาสอยู่เหมือนกัน

แต่จะเหมือนหรือไม่เหมือนอะไรในเวลานี้ล้วนไม่ใช่เรื่องสำคัญ บัดนี้คุณหาสน์ตระกูลลิที่มักปิดเงียบไม่สูงลิงกับผู้คนกำลังเกิดเรื่องใหญ่ ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมามีศพถูกวางทิ้งไว้ในละแวกบ้าน ตำรวจคาดเดาว่าคนในคุณหาสน์อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย

สิ่งที่คุณนำตระกูลอย่างโกซันกั๊งวอลไม่ใช่เรื่องที่จะมีคนตายอีกกี่มากน้อย หรือตำรวจจะพุ่งเป้ามาที่ใครในครอบครัวของเขามากเป็นพิเศษ

ปัญหาคือศพพวกนั้นต่างหาก ซินแสประจำตระกูลเร่งร้อนเดินทางมาพบเขาตั้งแต่ที่ศพแรกถูกผ่าท้องเอาอวัยวะภายในออกไป ซินแสเอ่ยอย่างไม่สบายใจกว่านั้นคือพิธีบูชาปีศาจ เห็นทีว่าคงมีคนรับรู้ถึงการมีอยู่ของนายท่านซินแสบริวารของนายท่าน ต้องการขอความมั่งคั่งรุ่งเรืองจากสิ่งลึกลับเหนือมนุษย์อย่างที่ตระกูลลิทำ จึงได้ริเริ่มทำพิธีพวกนี้ขึ้นมาเพื่อเรียกตัวนายท่านให้ตื่นขึ้นจากการหลับใหล...

พอได้ฟังซินแสกล่าวเช่นนั้นโกซันกั๊งวอลก็โผล่หน้าออกมา เขาย่อมต้องรู้อยู่แล้วว่าตัวเขา ครอบครัวของเขา หรือกระทั่งบรรพบุรุษผู้ล่วงลับไม่มีใครบูชาปีศาจส่งเดช เราบูชาแค่คุณท่านซิน ด้วยการกรีดเลือดของตัวเอง ไม่เคยฆ่าใคร ไม่เคยใช้ชีวิตของมนุษย์หรือชีวิตของสิ่งมีชีวิตอื่นมาเป็นเครื่องสังเวย

นั่นมันโหดร้ายเกินไป และเขาไม่คิดว่านายท่านจีนจะพอใจนัก โภชน์เพิ่งเดินทางกลับมาถึงบ้านเมื่อนาทีที่แล้วนี่เอง ฤดูกาลนี้ไม่ใช่ฤดูที่จะมีพายุฝน แต่กระนั้นค่าคีนนี้ก็มิฝนตก ตกหนักมาก เสียด้วยสิ ฟาร์มอค์รามมาจากที่ไกล ๆ แต่แสงแลบแปลบปลาบจากการที่ฟ้าผ่ามีให้เห็นอยู่เป็นระยะ

เมื่อเขาเดินไวมายังห้องรับรองแขก เขาเห็นว่าสมาชิกภายในบ้านคนอื่น ๆ มารวมตัวกันอยู่ที่นี้ ทุกคนล้วนนั่งคุกเข่าตัวสั้นงนง

สิ่งแรกที่ประมุขใหญ่ของบ้านทำคือหันมองไปที่ภาพแขวนบนผนัง โค้งตัวให้ภาพวาดอย่างเคารพและเทิดทูนบูชา วินาทีต่อมาไฟฟ้าในคฤหาสน์หลังใหญ่ดับพื้บลงพร้อมกัน โภชน์จึงรีบนั่งคุกเข่าตามคนอื่น ๆ

จากนั้นก็บังเกิดแสงวูบไหวจากเทียนไขเล่มเล็ก ๆ ทั่วทั้งบ้าน จุดติดหนึ่งเล่ม สองเล่ม เปลี่ยนเป็นสิบและเพิ่มเติมไปเรื่อย ๆ จนมีอยู่นับร้อยนับพัน แสงสว่างจากเปลวเทียนทำให้บรรยากาศในบ้านแลดูชอบกลมาก เงา วูบวาบที่คนในตระกูลลี้เข้าใจว่าเป็นบริวารของนายท่านเป็นผู้จุดเทียนไขพวกนี้ เมื่อทำงานจุดเทียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็วูบไหวผ่านทางตาขึ้นไปบนบ้าน โภชน์หันไปหาภรรยาอย่างอมวรา

“คุณอ่อน นายท่านมาที่บ้านหรือ”

“ค่ะ เดินเข้ามาทางประตูหลังบ้าน ดูหิวเสียไม่น้อย เพิ่งเดินขึ้นไปด้านบนก่อนที่คุณพี่จะกลับมาถึงไม่นานเอง เล่นเอาตกอกตกใจกันหมดเลยค่ะ”

“ยังไม่ถึงช่วงวันของการปรากฏตัวนี่”

“คงมาเพราะคติฆาตกรรมพวกนั้นแหละ”

ยังไม่ทันที่สองสามีภรรยาจะได้กระซิบกระซาบคุยกันต่อ น้ำเสียงลุ่มลึกก็ดังกังวานภายในคฤหาสน์หลังใหญ่

“คุณโกชน์ มาแล้วก็ขึ้นมาหาเราเถอะ”

โกชน์กลิ่นน้ำลายลงคอเสียงดังเอี๊ยก สมาชิกในครอบครัวคนอื่น ๆ หันมองมาที่เขาเป็นตาเดียวกัน ด้วยรู้ดีว่านี่เป็นคำสั่งของนายท่าน โกชน์จึงขานรับออกไปแล้วว่า

“ครับนายท่าน”

ก้มหน้าลงอย่างสุภาพหนึ่งครั้ง ขาขยับลุกขึ้นจากพื้นแข็ง ๆ ลุกไปผูกหนึ่งลวยวนตรงหน้าเขา ทำหน้าที่เสมือนเป็นเข็มทิศนำทาง โกชน์เดินตามมันอย่างสงบเสถียรเรียบร้อย

เขาเดินขึ้นบันไดที่เดินอยู่ทุกวัน ทว่ารู้สึกว่าร่ายกายของบันไดในวันนี้แตกต่างจากวันอื่น ๆ สายตาลอบสำรวจรอบตัวทั้ง ๆ ที่เป็นบ้านตัวเองแท้ ๆ แต่ก็ยังอดมองอย่างสำรวจไม่ได้เลย

เงาดำมากมายหลายสายโผล่ขึ้นตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ รวมถึงมีเสียงหัวเราะดังขึ้นมาเป็นระยะด้วย

ลูกไฟนำโกชน์มาหยุดที่หน้าประตูห้องนอนของเขาเอง บานประตูไม้สลักฝังมุกเป็นลวดลายวิจิตรเปิดออกโดยที่ไม่มีคนผลักหรือดึงเปิดมัน พื้นที่ภายในยังคงเป็นห้องของเขา แต่ก็ไม่เหมือนเสียทีเดียว

กลิ่นหอมเย็นบาดลึกกับกลิ่นกำยานลอยโชยมาปะทะจมูก นอกจากนี้ยังมีกลิ่นเครื่องประทีนผิวของผู้หญิงอีกด้วย

ภายในห้องไม่ได้เปิดไฟ แต่กระนั้นก็สว่างไสวด้วยเทียนในเชิงเทียนที่โกชน์จำไม่ได้ว่าเขาเคยมีมัน

เสียงพูดคุ้ยสลับเสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากในห้องน้ำ ลูกไฟพุ่งไปไปยังจุดนั้น โกชน์ก้าวเท้าเดินตาม ม่านที่เขาเองก็ไม่รู้ว่ามียู่ตั้งแต่เมื่อไรถูกเลิกเปิด หนนี้เขาเห็นมือของผู้เลิกม่านแล้ว เป็นมือขาวที่ทั้งเล็กและบางของอิสตรี ใบหน้างดงามหวานเยิ้มฉีกยิ้ม

กว้างให้เขา โภชน์ไม่กล้ามองรอยยิ้มนั้นนานเท่าไร เพราะเขารู้ว่า
หลังนางจิ้งจอกยิ้มอย่างคนปกติแล้ว อีกเดี๋ยวนางจะฉีกยิ้มจนถึงหู
และภาพนั้นสยดสยองไม่น้อยเลย

หลังโภชน์เดินเข้ามาภายในห้องน้ำ เขาเห็นว่าในอ่างน้ำวน
ขนาดล้างทำพิเศษมีคนผู้หนึ่งนั่งแช่น้ำอุ่นหันหลังให้เขาพร้อมสูบ
ยาสูบกับตีมเหล้าอุ่นไปด้วยอยู่ สองขาของเขาคุกเข่าลง นางจิ้งจอก
วิ่งพลุกพล่านร่างเป็นสุนัขจิ้งจอกตัวเล็ก ใช้สองขาน้ำยื่นเกาะ
ขอบอ่างอาบน้ำแทน

นายท่านที่ยังตีมเหล้าอย่างเพลินอารมณ์สูบศิระชะของจิ้งจอก
ชนสีขาวยุติฤทธิ์ตัวนั้นอย่างแสนรัก เมื่อได้รับความรักความเอ็นดู
แล้วเจ้าจิ้งจอกก็เปลี่ยนไปนอนหมอบอยู่ด้านข้างแทน

“นายท่านชิน ผมมาแล้วครับ”

ร่างของโภชน์ถูกกระชากโดยแรงทั้ง ๆ ที่ภายในห้องน้ำไม่มี
ใครขยับ เขาถูกลากออกจากคฤหาสน์ตระกูลสีมาที่สุสานของตระกูล
ที่อยู่ภายในรั้วเดียวกันกับคฤหาสน์ ดูเหมือนว่าสุสานของตระกูล
จะถูกบุกรุก ศิระชะของโภชน์ถูกกระชากให้ขีดหน้าขึ้นเพื่อมองภาพ
ตรงหน้า กลุ่มคนภายใต้ชุดคลุมสีดำไม่เกรงกลัวทั้งสายฝนและเสียง
ฟ้าร้อง โภชน์ดวงตาเบิกโพลงเมื่อเห็นว่ากลุ่มคนพวกนั้นกำลังทำ
อะไร

พวกมันกำลังผ่าท้องศพในวงแหวนอักขระบางอย่างที่เขา
ไม่รู้ชื่อเรียกของมัน เสียงสวดคาถาที่โภชน์ฟังไม่ออกดังระงม

หรือนี่คือพิธีบูชาปีศาจที่ชินแสพูดถึง

ภาพตรงหน้าคงอยู่เพียงไม่นาน โภชน์ก็ถูกกระชากแรง ๆ
อีกครั้ง วินาทีที่เขาลืมตาขึ้นมอง เขาเห็นว่าตนเองกลับมามีอยู่ใน
ห้องน้ำตามเดิมแล้ว

นายท่านชินยังนั่งแช่ตัวอยู่ในน้ำอุ่น แต่ครั้นเห็นว่าโภชน์กลับ
มาแล้วก็พลิกตัวหันมาหา คนที่ดูแล้วอายุไม่น่าเกินยี่สิบห้าปีจ้อง
ใบหน้าสูงวัยของอีกฝ่าย แยมรอยยิ้มเสียดวงตาหิเล็กกล

“เจ็ดศพกับพิธีเรียกปีศาจ ศพที่เจ็ดป่าหลิวง่ามันลาก
เครื่องสังเวศมาทำในบ้าน”

“ไม่ใช่พิธีบูชาหรือครับ”

“ไม่ใช่ นั่นคือการอัญเชิญ”

“นายท่านถูกเรียก?”

“ไม่ใช่อีกนั่นแหละ แต่มันรบกวนสัตว์เลี้ยงของเราละ เราเลี้ยงดู
ของเราอย่างดี เลี้ยงระบบปิดร้อยเปอร์เซ็นต์ ให้อินแต่ของดี ๆ
ทั้งนั้น แต่อาเวยถูกเรียกไปกินของสกปรกอย่างเครื่องในมนุษย์ เรา
ที่เพิ่งรู้เรื่องหงุดหงิดอยู่ไม่น้อย ถ้าป่าหลิวง่าไม่ปลุกเราขึ้นมาฟ้อง
เราคงไม่รู้เรื่องอะไรเลย อาเวย! เราบอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าอย่ากินของ
แปลก ๆ ทำไมไม่ฟังกันบ้าง รู้แหละว่าเครื่องในอร้อย แต่มันไม่ติดต่อ
สุขภาพ เครื่องในพวกนั้นเป็นของสังเวศ กินมาก ๆ จะติดกับพวก
มันนะ มันตั้งใจจะพรากอาเวยออกไปจากอกเรา ถ้าไม่มีอาเวย
เราก็เหงาแยะนะสิ”

โภชน์ทำหน้าที่เหมือนคนกินของชม นึกพะอืดพะอมอยาก
อาเจียนออกมา ส่วนอาเวยที่นอนหมอบข้างอ่างอาบน้ำกระดูก
ทางกระดูก ฟังนายท่านบ่น รู้เรื่องแน่ละ แต่ไม่รู้จะเชื่อฟังหรือเปล่า
นางจิ้งจอก...เขามีบอวัยวะภายในมนุษย์ไปแล้วสินะ

นายท่านชินหยิบเหล้าอุ่นมาดื่มก่อนลุกขึ้นยืนเต็มความสูง
โภชน์ก้มหน้าลง ไม่กล้ามองร่างเปลือยของสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์เบื้องหน้า
เมื่อร่างสูงก้าวขาออกจากอ่าง อารมณ์อย่างมนุษย์ปุถุชนธรรมดา
ก็ห่อหุ้มร่างกายขาวจั๊ต

เสียงฮัมเพลงที่ตั้งจากปากของนายท่านไม่ได้ทำให้โกชนารู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย แต่ไหนแต่ไรมานายท่านซิงก็แสดงอารมณ์ได้แปรปรวนยิ่งนักอยู่แล้ว

อย่างเมื่อครู่ก็เพิ่งลากเขาไปดูพิธีเรียกปีศาจที่แสนโหดร้าย ส่วนตอนนี้ดันร้องเพลงอารมณ์ดีเสียอย่างนั้น

“คายออกมา”

ประโยคนี้นายท่านคุยกับอาเวย โภชน่มองสุนัขจิ้งจอกตัวสีขาวที่ขยับลุกขึ้นอย่างเกียจคร้าน เห็นว่ามันไม่มีทีท่าว่าจะคายบางสิ่งออกมาตามคำสั่ง นายท่านจึงขอบตัวลงจัดการรังปากมันแล้วล้วงมือเข้าไปในปากกว้าง ๆ

“คีน”

อวัยวะภายในของมนุษย์มาอยู่ในอุ้งมือของนายท่านหลังจากชักมือออกมาแล้ว อวัยวะภายในพวกนั้นมีสภาพสมบูรณ์ครบถ้วนดีมาก รวากับไม่เคยถูกนางจิ้งจอกเคี้ยวกลืนมาก่อน นายท่านซิงยื่นขึ้นอีกครั้ง ไม่สนใจเสียงร้องครางหึง ๆ ของจิ้งจอกอาเวยที่แสนเสียดายของอรวอย

นายท่านซิงโยนสิ่งที่เจ้าตัวเรียกว่าเครื่องในมนุษย์ลงตรงหน้าโกชน์

“เอาไปคีนพวกมัน”

ประมุขตระกูลลืออย่างโกชน์ทนไม่ไหวอีกแล้วละ เขามองกองอวัยวะภายในแล้วพุ่งตัวไปที่ซีกโครก อาเจียนมีอค่าออกมาจนหมด

นายท่านซิงที่อุ้มสุนัขจิ้งจอกมาลูบปลอบโยนอย่างรักใคร่ เหลือบมองมนุษย์อย่างโกชน์เล็กน้อย สายตาบ่งบอกว่ารังเกียจการอาเจียนอย่างไม่ปิดบัง

เจ้าสุนัขจิ้งจอกตัวสีขาวครางหึง ๆ ประท้วงเจ้าของที่เอาของ

อรรอยออกไปจากตัว

“ไม่ต้องเสียตาย เดี่ยวเราจะพาไปหาของอรรอยกินนะ คุณ โภชน์ อย่าลืมเอาเครื่องในนี้ไปกินด้วยละ ถ้าเจอตัวพวกที่อยาก เอาหมาคนอื่นไปเลี้ยงก็ฝากบอกด้วยว่าอาเวยเลี้ยงยาก มนุษย์เลี้ยง ไม่ได้หรอก เราต้องพาอาเวยไปกินของอรรอยเป็นการปลอบใจก่อน เรื่องที่สั่งนี้จัดการได้ใช่ไหม คงไม่ต้องถึงมือเราจัดการเองนะ”

โภชน์ทิ้งตัวนั่งห่มะบนพื้น มีกอดโถส้อมไว้เป็นหลักพุง ปากอ้าพะงาบพูดไม่ออก และได้แต่พยักหน้ารับคำสั่งแม้วดวงตา จะเลื่อนลอยเต็มทีแล้วก็ตาม

นายท่านชินหายตัวไปแล้ว นอกเหนือจากกองอวัยวะภายใน ของมนุษย์ยังมีทองคำกองใหญ่อีกหนึ่งกอง โภชน์ไม่ได้สนใจทองคำ มากนัก แม้จะรู้ว่านี่คือค่าตอบแทนที่นายท่านสั่งให้เขาทำงาน ในทันทีที่ไฟฟ้ากลับมาทำงานและเขาได้เห็นกองอวัยวะภายในชุด ๆ ก็มีเหตุให้ต้องโก่งคออาเจียนอีกหน

โภชน์อาเจียนจนแทบหมดสติ แต่ไม่ลืมกายอวัยวะพวกนั้น ใส่งในกล่องปิดทึบ เดินโซซัดโซเซไปที่สุสานตระกูลสีพร้อมญาติ พี่น้อง ศพที่เจ็ดถูกทิ้งไว้ในสุสาน ผู้ลงมือรับหนี้เพราะเสียงเอะอะ โวยวายของคนตระกูลสี ศพนี้อวัยวะภายในไหลทะลักก็จริงแต่อยู่ ครบ คงเพราะพ่อน้องอาเวยไม่ให้อาเวยมากินเครื่องในอีกแล้ว พอเห็นภาพเครื่องในโภชน์ก็อาเจียนออกมาอีกครั้ง การอ้วกครั้งนี้ ไม่เหงานเกินไปเพราะมีบรรดาพี่น้องผสมโรงโก่งคออาเจียนด้วย โภชน์ที่อาเจียนจนตัวซีดหมดสติไปในช่วงรุ่งสาง ซึ่งนั่นเป็นช่วง หลังจากทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้นดีแล้ว

Chapter 02

ศพล่าสุตถูกจัดการเคลื่อนย้ายออกจากสุสานในยาม
วิกาล คนตระกูลลิขินศพนั้นออกมาด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง
เมื่อออกมาจากคฤหาสน์แล้วก็วางร่างไว้วิญญูณไว้ในละแวกบ้าน
จากนั้นจึงวางกล่อ่งอวัยวะภายในของบรรดาศพก่อนหน้าไว้ข้างกัน
รอนจนกว่าจะเช้า ให้มีคนมาเจอแล้วแจ้งตำรวจให้มาจัดการเรื่อง
ตรงนี้ต่อไป

ศพนี้เป็นศพแรกที่คนในตระกูลต้องช่วยกันขนออกมา ส่วน
พวกศพก่อนหน้าถูกฆ่าและทิ้งไว้นอกบ้านตั้งแต่แรกแล้ว พวกผู้ดี
มีอันจะกินไม่สนใจคิดในเรื่องการทำลายหลักฐานเท่าไร แม้ว่าจะระวัง
กระนั้นก็ได้ทิ้งร่องรอยบางอย่างไว้ให้ตำรวจสายสืบประสพการณ์
สูงเห็นมันได้อยู่ดี

ผู้กองธรณินทรียินเท้าสะเอว ริมฝีปากเหม็นเข้าหากันแน่น
อย่างใช้ความคิด เขาสังเกตเห็นมาตั้งแต่แรกแล้วว่าศพนี้แปลกกว่า
ทุกศพตรงที่อวัยวะภายในยังอยู่ครบถ้วนแม้ว่าจะมีรอยผ่าท้อง

เหมือนบรรดาเหยื่อก่อนหน้าไม่มีผิดก็ตาม นอกเหนือจากนี้ยังมี กล้องปิดทึบวางอยู่ด้านข้าง เมื่อเปิดดูก็พบว่า เป็นอวัยวะภายใน ของมนุษย์ซึ่งเริ่มส่งกลิ่นเหม็น อีกทั้งยังเริ่มเปลี่ยนเป็นสีคล้ำ ผู้กอง จึงสั่งให้คนนำอวัยวะภายในพวกนั้นส่งตรวจโดยด่วน เพื่อจะดูว่า เป็นอวัยวะของบรรดาเหยื่อก่อนหน้าใช่หรือไม่

คดีนี้ซับซ้อนขึ้นอีกแล้ว ดูเหมือนว่าเหยื่อทุกคนจะไม่มี ความเกี่ยวข้องกันแม้แต่ร้อย แต่กลับถูกฆ่าทารุณในลักษณะเดียวกัน เขายกมือลูบหน้าลูบตา เดินย่ำแองน้ำเล็กๆ ที่เกิดจากฝนตกหนัก เมื่อคืน และแม้ฝนจะหยุดตกไปแล้วก็ยังทิ้งร่องรอยของน้ำท่วมขัง เอาไว้

ก็คงเหมือนกับการที่พวกเขาตกรังร่องรอยเอาไว้ นั่นแหละ มันต้องมีหลักฐานอะไรหลงเหลือไว้บ้างสิ

ต้องมี...

ผู้กองหนุ่มมกตสายตามองกลุ่มหญ้าตรงหน้า มันแบนราบ คล้ายถูกวัตถุที่มีขนาดใหญ่และหนักกดทับลากผ่าน แม้ฝนจะซำระ รอยเท้าและรอยเลือดได้ แต่กอหญ้าที่หักงอจากการถูกวัตถุกดทับ ไม่สามารถคืนตัวได้อย่างรวดเร็วพอ

คนที่ได้ตำด้าคล้ำเพราะอดนอนอยู่บ่อยๆ หรีตาลง แล้ว เดินตามแนวหญ้าที่ผิดปกติมาเรื่อย ๆ จนเจอเข้ากับกำแพงสูงใหญ่ เขาไม่แปลกใจสักนิดที่แนวหญ้าผิดปกติสิ้นสุดลงที่ประตูด้านข้าง ของคฤหาสน์ตระกูลลี

“พวกแซ่ลีแม่งมีเอี่ยวด้วยแน่ๆ” ผู้กองปักใจเชื่อไปเกินครึ่ง แต่กระนั้นก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้องอยู่บ้าง คงเพราะศพล่าสุด กับศพก่อนหน้านั้นถูกจัดการต่างกัน เหมือนว่าครั้งนี้คนจัดการเป็น แค่เด็กใหม่ที่มาฝึกงาน ดูเงอะ ๆ งะ ๆ จนทั้งหลักฐานและร่องรอย

ไว้เพียบ ส่วนครึ่งก่อนหน้าเรียกได้ว่าศพถูกจัดการอย่างมืออาชีพ ไม่เหลือหลักฐานให้ตามหาตัวคนร้ายได้เลยแม้แต่นิดเดียว

ผู้กองฉันทร์สุดลมหายใจเข้าปอดลึก เดินตามแนวกำแพง สูงใหญ่เพื่อตรวจหาหลักฐานเพิ่มเติม แดดอุ่นในช่วงเช้าทาบทอบบน ร่างกายของเขา หลังเดินมาได้สักพักก็เจอเข้ากับสิ่งที่เรียกว่าช่องหมาลอด ช่องที่ว่าอยู่ใต้กำแพงสูง หากไม่สังเกตให้ดีก็คงมองไม่เห็นเลย ช่องทางนั้นมีขนาดกว้างมากพอให้เขาสอดตัวเข้าไปได้ เมื่อหันซ้ายหันขวาแล้วไม่เห็นใคร มีหน้าซำยังมั่นใจว่าผู้คนให้ความสนใจแก่จุดเกิดเหตุมากกว่าพื้นที่เร็นลับตรงนี้ผู้กองหนุ่มก็แลบลิ้นเลียริมฝีปาก ความกระหึ้นกระหือหรืออยากได้หลักฐานทำให้เขาตัดสินใจสอดตัวเข้าไปในช่องคับแคบที่บังเอิญเจอ

และแล้วจากที่อยู่ด้านนอกคฤหาสน์ก็ได้เข้ามาอยู่ภายใน เนื้อตัวฉันทร์เปื้อนทั้งดินและฝุ่นจนดูไม่ได้ กระนั้นเขาก็ไม่ได้สนใจสภาพตัวเองมากนัก ปิดฝุ่นออกlovak ๆ นัยน์ตาเหยี่ยวกวาดมองเพื่อเก็บข้อมูล

คล้ายว่าพื้นที่ตรงนี้จะเป็สุสานประจำตระกูล ฮวงซู่ยระดับพรีเมียมเรียงราย เห็นแล้วก็พานึกสงสัยว่าคนรวย ๆ ส่วนใหญ่เขาตั้งสุสานบรรพบุรุษไว้ในบ้านกันหรืออะ

หรือพวกนี้ก็เป็แค่คนงมายทำอะไรพิลึกพิลั่น ให้คนตายอยู่ร่วมกับคนเป็น

ไม่ยากใ้ใจความแปลกของคนตระกูลลีมากนัก ผู้กองหนุ่มยกมือข้างหนึ่งเท้าสะเอวแล้วแลบลิ้นเลียริมฝีปากแตกแห้ง

คฤหาสน์หลังงามซึ่งเป็นที่อยู่ของคนเป็นตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ส่วนสุสานคนตายอันกว้างใหญ่มีทั้งพื้นที่ที่สะอาดสะอ้านได้รับการดูแลอย่างดีกับพื้นที่รกชัฏ อย่างจุดที่ฉันทร์อยู่เรียกได้ว่า

รกมาก ตัวสุสานแบ่งพื้นที่รกรับพื้นที่สะอาดด้วยประตูเก่า ๆ สนิม
เขรอะบานหนึ่ง เพราะเอาแต่จ้องประตู สงสัยกับสิ่งที่ซ่อนอยู่หลัง
ประตูบานนั้น ด้วยความไม่ระวังจึงหวั่นที่ก้าวเท้าเดินไปด้านหน้า
หลังมือจึงถูกหนามเกี่ยวเข้าจนได้แผล

หยุดเลือดซึมจากบาดแผลเล็ก ๆ คนที่ได้รับบาดเจ็บไม่รู้รู้สึก
ถึงความเจ็บของมันเท่าไร ธรณินทร์เมินบาดแผลที่เกิดขึ้น แต่ก็หยุด
ชะงักไม่ได้เดินไปทางประตูอย่างที่ตั้งใจ เพราะเขาเห็นว่ามิกลุ่ม
ต้นไม้ที่สูงถึงช่วงเอวก่อนเดินถึงประตู และพวกมันล้วนเต็มไปด้วย
หนาม ถ้าไม่อยากตัวพุงรูกก็อย่าเสี่ยงเดินไปเลย

เขาเลือกเก็บดินในบริเวณสุสาน ขณะที่ตรวจดูศพล่าสุดเมื่อครู่
ที่ชอกเล็บของเหยื่อมีเศษดินติดอยู่นิดหน่อย ไม่แน่ว่าดินตรงนี้อาจ
จะเป็นดินชนิดเดียวกันกับที่ติดในชอกเล็บพวกนั้น แม้จะเทใจไป
แล้วว่าคุณในคดีหาสนมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง แต่
ด้วยอาชีพเขาจะปรักปรำใครไม่ได้หากหลักฐานไม่แน่นหนาพอ

ครั้นเก็บดินใส่ในซองซิปรีบเรียบร้อยแล้ว ตาก็กวาดมองหาสิ่งที่
พอจะเป็นหลักฐานอย่างอื่นได้

ไม่มี...ไม่พบ อีกทั้งในสุสานยังวิเวกวังเวงจนเขาขนลุก อยู่ ๆ
อากาศก็เย็นขึ้น ท้องฟ้าที่เคยเจิดจ้ามีดครึม เสียงอึกาโหยหวนอยู่
เหนือศีรษะ ดาวดวงเล็ก ๆ ที่ไม่น่าจะมองเห็นได้ในช่วงเช้าปรากฏ
ให้เห็นเป็นจุดจาง ๆ

ธรณินทร์เงยหน้ามองสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงโดยฉับพลัน
ไม่รู้ตัวว่าหยุดเลือดจากบาดแผลที่หลังมือหนึ่งหยุดตกลงบนพื้น
เสียงฟ้าคำรามดังลั่น

อดีตผันผ่าน กาลเวลาหมุนไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่สสาร
ไม่สูญสลาย เพียงแต่เปลี่ยนสถานะและรูปร่างไปเท่านั้นเอง เหล่า

นักเล่นแร่แปรธาตุย่อมรู้จักกฎในข้อนี้ดี และเลือดที่หยดลงดินในขณะนี้ กำลังเปลี่ยนเป็นเสียงเพรียกหา ผ่านตัวกลางที่มีผู้สร้าง ร้องเตือนถึงผู้บุกรุก รวมถึงปลุกผู้ที่นิทราอย่างเป็นสุขให้ตื่นขึ้นจากการหลับใหล

กฎเกณฑ์ย่อมมีผู้ตั้ง เงื่อนไขย่อมมีผู้สร้าง ตลอดชีวิตหลังความตายอันยาวนานชินย่อมเคยทั้งตั้งกฎเกณฑ์และสร้างเงื่อนไขที่บางครั้งเขาเองก็จำไม่ได้เอาได้ด้วย

เขาจำไม่ได้เสียแล้วว่าพิธีอัญเชิญปีศาจที่กำลังทำให้ผู้คนหวาดกลัวมีเขาเองเป็นผู้สร้าง และกฎของมันคือเลือดของผู้ตั้งเวทย์ยิ่งบริสุทธิ์เท่าไรยิ่งเรียกปีศาจโหดร้ายได้มากเท่านั้น

ชินใช้ระบบเดียวกันนี้เป็นระบบรักษาความปลอดภัยของบ้านด้วย หนามจากต้นไม้ปีศาจจะเรียกเลือดของผู้บุกรุก นี่เป็นการคัดแยกระดับความอันตรายของผู้ที่บุกรุกเข้ามาด้านแรก

หากไม่อันตรายมาก บริวารของเขาจะออกไปจัดการ...

ทว่าเลือดของผู้บุกรุกผู้นี้เป็นหนึ่งในร้อย หนึ่งในพัน หนึ่งในหมื่น หนึ่งในแสน หรือกระทั่งหนึ่งในล้าน เลือดของผู้ใดกันที่ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นจากนิทราได้ ทั้งยังเรียกหาให้เขาต้องรีบออกไปทักทาย

กลิ่นกำยานยังอบอวลในเรือนนอน สุนัขจิ้งจอกปีศาจยังนอนหมอบอยู่ข้างเตียงคิงไซซ์ ชินลืมหูลืมตาขึ้น แม้ว่ารอบกายจะมีมนอนธการเพียงใดเขาก็ยังมองเห็นทุกอย่างได้ดี

รู้สึกเหมือนถูกลบหลู่ แต่ไม่รู้ว่าผู้ที่กล้ำกลบหลู่นี้คือใคร หรือจะเป็นพวกคนที่เรียกเอาเวทย์ออกไปกินเครื่องในเมื่อคืน มนุษย์ที่คิดขโมยสัตว์เลี้ยงคนอื่น โลกมาก โหดเหี้ยม และอำมหิตขนาดฝ่าท้องมนุษย์ด้วยกันได้จะมีเลือดบริสุทธิ์ไร้บาปได้ขนาดนี้เชียวหรือ

หรือคนผู้นี้จะเกิดมาพร้อมดวงชำระบาปเหมือนกันกับเขา ดวงประหลาดที่ทำให้แสนพิเศษ ผิดกฎ ปีศาจไม่กล้าเหย้า เป็น

พวกเขาเกิดบาปแต่ไม่กักเก็บ ส่วนใหญ่คนที่เกิดมาด้วยพื้นดวงเช่นนี้ หากไม่สติปัญญาเพื่อนก็เป็นพวกบวชไม่สึก

หมายถึง...ผู้ที่มีดวงเช่นนี้ หากไม่หมกมุ่นกับเรื่องลึกลับเพราะ สัมผัสถึงพลังงานของพวกภูตผีปีศาจได้ ก็มักจะไม่ใช่เรื่องลึกลับ หรือชีวิตหลังความตายไปเลย

ซินลุกขึ้นจากเตียงนอนกว้างขวาง ท่าทางเกียจคร้านไม่รีบร้อนนัก แล้วแต่งกายด้วยเสื้อผ้ามากราคา ก่อนจะออกจากบ้านไป นั่น เขาไม่ลืมสั่งปีศาจจิ้งจอกแสนรักไว้ด้วยว่า

“อาเวย เรามีธุระต้องไปจัดการ ฝ่าบ้านดี ๆ”

เราเป็นใครอย่างนั้นหรือ เราเป็นบรรพบุรุษของสายเลือด ตระกูลสัตว์จริงเสียงจริงเลยละ เราเคยเป็นมนุษย์แต่เปลี่ยนตัวเองให้ กลายเป็นปีศาจด้วยการค้นคว้ากลวิธีมากมายที่จะกลายเป็นอมตะ และเมื่อเจอก็ทดลองทำมัน...

เราทำสำเร็จกลายเป็นอมตะ แต่ดูเหมือนว่าวิธีการที่เราค้นพบ จะไม่ได้เหมาะสมกับทุกคน เพราะนอกจากเราแล้ว เรายังไม่เคยเห็น ว่ามีใครคนอื่นทำมันได้สำเร็จอีกเลย

เรามีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนานเหลือเกิน ต่มีกินบาปของมนุษย์ เพื่อเปลี่ยนมันเป็นพลังงาน บาปของมนุษย์นั้นมีอยู่มาก แต่หาที่มีรสชาติอร่อยยากเย็น เราชอบพาทัวเองไปอยู่ร่วมกับมนุษย์มากหน้า หลายนานเวลาที่หาอาหาร ครั้นเมื่อตี่มีกินจนอึดหน้าสำราญแล้วนั้น ถึงค่อยกลับมานอน

เราอยู่มานานเหลือเกิน นานเกินไปจนเราเริ่มเฉยชากับทุก สรรพสิ่ง เราพยายามจะจบชีวิตนี้ของตัวเองอยู่หลายครั้งเสียจะ จนเราค้นพบว่าเราตายได้แต่ไม่อาจสูญสลาย พอตายก็จะเกิดใหม่

วนเวียนซ้ำซากไม่รู้จบ อีกทั้งหลังตายแต่ละครั้งเลเวลยังอัป กลายเป็นปีศาจที่แข็งแกร่งขึ้นในทุก ๆ ครั้งอีกต่างหาก

เช่นนั้นการถูกเรียกด้วยเลือดจึงทำให้เราแปลกใจมาก อยากรู้เหลือเกินว่าเลือดนี้คือเลือดของผู้ใดกันถึงใช้เรียกปีศาจชั้นสูงอย่างเราได้

รู้หรือไม่ กระทั่งทารกแรกเกิดก็ยังมีบาปติดตัวมาจากภพชาติก่อน

นักบวชหรือผู้บำเพ็ญตนจนจนเจียนจะหลุดพ้นจากทางโลกส่วนใหญ่แล้วก็ยังมีบาปหลงเหลือบาง ๆ เป็นบาปที่มาจากความต้องการที่จะหลุดพ้นนั้นแหละ

เราคิดว่าเลือดของผู้บุกรุกในเวลานี้อาจเป็นพวกดวงชำระบาปจริง ในช่วงชีวิตอันยาวนานของเรา เราเคยพบผู้มีดวงพิเศษ เช่นนี้เพียงสองคน คนแรกคือตัวเราเอง ส่วนคนที่สองเป็นเพียงเจ้าบ่าวที่ขอบวงท้าวว่าตัวเองฉลาดนักหนา แต่สุดท้ายโดนชาวบ้านรุมตีจนตายเพราะมีข่าวลือว่าคบหาเป็นมิตรสหายกับปีศาจจนพลอยกลายเป็นปีศาจไปด้วย

สมน้ำหน้า...อวดเก่งตีนัก

ชินปรากฏกายขึ้นที่สุสานของตระกูลลี

การปรากฏกายของเขาไร้เสียง ขนาดผู้ที่มีประสาทสัมผัสทั้งห้าดีเยี่ยมอย่างธรณินทร์ยังไม่รู้สึกตัว ร่างสูงสง่าของชินยืนซ้อนหลังนายตำรวจหนุ่ม แม่กลืนอายเย็นเยียบขมขมัวเข้าปกคลุม

“ทำไมอยู่ ๆ อากาศถึงเย็นขนาดนี้กันนะ แล้วกลิ่นอะไรหอม ๆ”

ในขณะที่ธรณินทร์สูดอากาศที่แทรกด้วยกลิ่นหอม ชินเองก็ทำจมูกฟุดฟิดที่หลังคอของธรณินทร์เช่นกัน ปลายจมูกโด่งแตะเฉียดลงบนหลังต้นคอ ผู้กองหนุ่มเลยรู้สึกตัวว่ามีบางสิ่งอยู่ด้านหลัง

ธรณินทร์หันขวับในทันที มือข้างกำปั้นออกหมัดชกอย่างคล่องแคล่ว ชินเอนตัวไปด้านหลังเล็กน้อย หลบหมัดหนัก ๆ นี้ได้อย่างง่ายดาย เขาพิณิจพิเคราะห์ห่มมนุษย์ตรงหน้าด้วยสายตาสงสัยใคร่รู้

“นิ่งชะ” ชินออกคำสั่ง เวลารอบด้านหยุดชะงักลงทันที ธรณินทร์เองก็นิ่งค้างอยู่กับที่ ดวงตาเบิกกว้างท่วงท่าแปลกประหลาดชอบกล ปีศาจร้ายจับข้อมือของธรณินทร์ และเลือดที่แผลหลังมือมาชิมเล็กน้อย

ไร้รสชาติของบาป ดวงชำระบาปจริง ๆ ด้วย เลือดของคนผู้นี้เป็นอันตรายต่อตัวเอง หากถูกล้วงรู้จากผู้ไม่ประสงค์ดี เจ้ามนุษย์ตรงหน้าคงกลายเป็นเหยื่อสังเวทปีศาจชั้นเลิศ

ชินเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่านอกจากเขาจะเคยเขียนถึงวิธีอัญเชิญปีศาจ เขายังเคยเขียนวิธีใช้เลือดมนุษย์ควบคุมปีศาจไว้ด้วย เวลานั้นไม่รู้ว่ามีตำราเล่มนั้นตกอยู่ในมือใคร เขาแก่แล้วความจำเลอะเลือน

เช่นนั้นนอกจากเลือดของมนุษย์ผู้นี้จะเป็นอันตรายต่อตัวเอง ยังอาจเป็นอันตรายต่อตัวเขาด้วยนี่นา

เพราะใช้อัญเชิญได้ เรียกหาได้ ก็ใช้ควบคุมได้เหมือนกัน

“ต้องฆ่าให้ตาย ตัดไฟตั้งแต่ต้นลม”

รอบด้านยังไร้ซึ่งการเคลื่อนไหว แม้กระทั่งลมก็ยังไม่พัดผ่าน ชินเซยคางของธรณินทร์ขึ้นมอง ออกแรงบีบคอหวังให้สิ้นใจ เพียงแต่ว่าพอลงมือไปได้ครู่หนึ่งเขาก็ปล่อย

“เจ้าบ้านี่นา...”

เกิดใหม่แล้วสินะ

แปลก วิญญาณมนุษย์เวียนว้ายตายเกิดแต่เรายังได้พบกัน เราจะแก๊ง... ลืมเรื่องเก่าไปก่อนก็ได้

สิ่งที่เคยทำให้เราโกรธแค้นตอนนี้ก็ไม่ได้รู้สึกโกรธขนาดนั้นแล้ว

ซินปล่อยมือ ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจสร้างพันธะเลือดยุติระหว่างตนเองกับภรรยีนทร์แทนการสังหาร จากนั้นหากเจ้านี้ตกอยู่ในอันตรายเขาจะรับรู้ได้จากพันธสัญญา

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา นัยน์ตาสีอ่อนเต็มไปด้วยความยินดีปรีดา เกิดใหม่ทั้งทีจะหน้าตาดีกว่าเดิมหน่อยก็ไม่ได้มอมแมมเหมือนเดิมเลยแฮะ

“กลับไปได้แล้ว ไว้ค่อยเจอกัน”

เมื่อร่างของภรรยีนทร์หายวับไปแล้วนั้น ซินเองก็กลับบ้านของตัวเองบ้าง บ้านที่มีดแสนมืด วิเวกวังเวงเต็มไปด้วยกลิ่นอายของสรรพสิ่งไร้ซึ่งชีวิต กระนั้นเขาก็ยังมองเห็นทุกอย่างได้ดี เห็นวิญญาณร้ายตัวดีที่ตรงเข้ามาปรนนิบัติอย่างเอาอกเอาใจ

“นายท่าน เหตุใดจึงไว้ชีวิตคนผู้นั้น”

“ไม่ต้องยุ่ง เปิดห้องตำราหน่อย”

“ให้ข้าน้อยไปสอบถามให้ดีหรือไม่” บริวารชั้นต่ำเอ่ยอย่างประจบสอพลอ ซินได้แต่ปิดม่านให้พ้นทาง

“มนุษย์ผู้นั้นมีดวงชะตาจะไปลองฆ่าดูก็ได้ถ้าไม่กลัววิญญาณแตกสลายนะ จากนั้นห้ามใครมายุ่งกับเรายกเว้นป่าหิมพานต์กับอเวไน”

พอได้ยินคำว่าดวงชะตา พวกวิญญาณในบ้านก็พากันเงิบกริบ...

Chapter 03

ธรณินทร์ไม่แน่ใจว่าเขากลับมายังจุดที่พบศพได้อย่างไร ส่วนตอนที่รู้สึกตัวก็คงเป็นตอนที่รุ่นน้องในทีมเขย่าเรียกกันแรง ๆ “พีณินทร์ พีณินทร์... เหมือนคิดอะไรอยู่เนี่ย ผมเรียกตั้งนานแล้วนะ”

“...ฮะ”

“เฮ้ย ทำหน้างงใส่อีก ผมบอกว่างานตรงนี้เรียบร้อยแล้วครับ”

“เรียบร้อยแล้วหรือ” ผู้กองหนุ่มเอ่ยออกมาอย่างมีนงมองรุ่นน้องคนสนิทที่ชื่อฝัน ใ้ฝันพยักพยิดหน้าเป็นการยืนยันว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจริง ๆ

“เรียบร้อยแล้ว ช่วงที่พี่หายไปผมเคลียร์พื้นที่ตรงนี้เสร็จแล้วว่าแต่พี่หายไปไหนมา”

ธรณินทร์กลับเข้าสู่โหมดการทำงานได้อย่างรวดเร็ว รีบดึงแขนรุ่นน้องมาดูจอหน้า แอ่งน้ำข้างเริ่มแห้งเหือดเพราะแดดช่วงสายเริ่มลงจัด ผิดกับบรรยากาศที่เหมือนฝนจะตกก่อนหน้านี้ลิบลิบเลย

ประสบการณ์การทำงานของตัวเองก็มีไม่น้อย เขายกหน้า
เมื่อเห็นว่าพื้นหญ้าตรงนี้มีคามผิดปกติใด

“กูเดินตามหญ้านี้ไป”

“มันสุดที่ประตูด้านข้างคฤหาสน์ตระกูลลี แต่...ใครจะขอ
เข้าไปค้นหรือตรวจดูได้วะ”

“เมื่อก็กูเดินเลียบกำแพงไปเรื่อย ๆ” ธรณินทร์กระซิบกระซาบ
ลากรุ่นน้องเดินมาทางรถเก๋งคันเก่าอันเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเขา
“จนเจอช่องเล็กๆ ที่พอจะเข้าไปด้านในบ้านได้ ทางหมาลอดอะ”

“อย่าบอกนะว่าแอบเข้าไป แน่เลย สภาพหัวเหอพีกูเย็นมา
เชียว” ฝั้นเริ่มกลั้วพูดเสียงดังหลังเดินมาถึงรถแล้วขึ้นมานั่งประจำ
ตำแหน่งในรถ

“เออ กูเก็บดินมาได้นิดหน่อย เดี่ยวเอาส่งตรวจ มึง...ไอ้ฝั้น
ปกติคนรวย ๆ เขาสร้างบ้านกับสุสานไว้ด้วยกันเหวอะ กูเพิ่งรู้ว่า
หลังคฤหาสน์ตระกูลลีเป็นสุสาน”

“บางบ้านเขาเชื่อว่าบรรพบุรุษจะคอยปกป้องหรือเปล่า”

ผู้กองไหวไหล่

“คนตายแล้วก็ไปที่ชอบกันทั้งนั้นแหละ จะมาอยู่ปวดหัวเรื่อง
ลูกหลานไปทำไมวะ”

“ความเชื่อไงพี่ ความเชื่อ ว่าแต่มีคนเห็นหรือเปล่าว่าพีแอบ
เข้าไป ชินไอ้พวกคนแซ่ลีเห็นพี พีได้ตงงานไปนอนเฉย ๆ อยู่ที่บ้าน
แน่”

ธรณินทร์หลุบตาลงเล็กน้อยพร้อมสตาร์ตรถ เขายังไม่ได้
เคลื่อนตัวรถออกไปในทันที ย้อนคิดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ตอนที่
ที่เขาอยู่ที่สุสาน... เหมือนจะมีคน

อ่า...จำไม่ได้แฮะ เอาเข้าจริงตอนนี้ก็ยังจำไม่ได้ว่ากลับมา

ที่จุดพบศพได้ยังไง

คงมีแค่ดินในกระเป่าเสื้อนั่นแหละที่ยืนยันว่าเขาแอบเข้าไป
ที่สุสานของตระกูลลีมาจริง ๆ

“ไม่มีคนเห็นหรือมั้ง” เพราะถ้ามีคนเห็นคงเป็นไปได้อย่าง
ที่เขาจะได้กลับออกมา ที่จำไม่ได้อาจเป็นเพราะเขามึนเบลออกจาก
การนอนน้อย หรือไม่อย่างนั้นก็อาจจะจดจ่อกับคดีจนไม่ได้สนใจ
สิ่งรอบตัว

คนเราก็เป็นอย่างนั้นได้ไม่ใช่หรือ ใ้อ์ที่เรียกว่าอาการใจลอย
นะ

“แล้วนี่พีจะไปไหน”

“บ้านวรณันท์จักร บอกตามตรงนะ ภูคิดว่าคุณดีฆาตกรรม
ต่อเนื้องที่ฉาวโฉ่อยู่นี่ พวกแซ่ลีแม่งมีเอี่ยวด้วยแน่ ๆ ภูคิดว่าเรา
ต้องรีบแฝงตัวเข้าไปในบ้านนั่นแล้ว”

“ผมว่าจะถามพี่มาสักพักละ วรณันท์จักรเกี่ยวอะไรกับคนแซ่ลีวะ
พี่ไปหาเขาแล้วเขาจะช่วยพี่แฝงตัวเข้าไปในบ้านนั่นได้ยังไง”

“ไอ้ผีน้องรัก นี่คือความลับอันยิ่งใหญ่ ถ้ากูบอกมึง มึงห้าม
เอาไปบอกใครนะ ภูอยากให้มีคนรู้เรื่องนี้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

“พี่แม่งทำแต่ละอย่างเสี่ยงโดนดั่งทั้งนั้น เป็นความลับขนาดนี้
ดีไม่ถึงงานนี้เสี่ยงตายด้วยมั้งเนี่ย”

“เบื้องบนสั่งห้ามเราเด็ดขาดว่าห้ามสืบคดีและหาหลักฐาน
กับพวกแซ่ลี แครววินิดหน่อย กลัวอะไรกันนักก็ไมรู้ จะรอให้มีศพ
ที่แปดอีกหรือไงวะ”

“ซู... ในรถอาจมีเครื่องดักฟัง แล้วกลัวมากที่บอกว่าพวกแซ่ลี
รวยนิิดหน่อย”

“อีแกคั้นนี้ไม่มีหรือเครื่องดักฟัง ใครจะอยากมาติด”

“ไม่มีก็ไม่มี ไม่มีก็เล่ามา แผนของพี่คืออะไร แต่ผมบอกไว้ก่อนนำว่าถึงจะตามพี่มาด้วย แต่ถ้าเกิดอะไรขึ้นผมไม่มีเกี่ยวข้องด้วยละ ยังไม่อยากตกงาน”

“แล้วถ้าถูกจับฆาตกรได้?”

“แน่นอนว่าผมทำผลงานร่วมกับพี่”

“มึงนี่มันมึงจริง ๆ เลยไอ้ฝัน”

“เอาน่า ๆ เล่ามาได้ละ นอกเรื่องไปเยอะละเนี่ย”

“คืออ้อ... กูจะบังเอิญไปรู้มาว่าพวกแซ่ลี้กับวรรณที่จักรมีพันธสัญญาเชื่อมตระกูลกัน แต่งงานแบบคลุมถุงชนนะ มึงเคยได้ยินเรื่องพวกนี้ใช่ปะ แล้วแม่งก็บังเอิญว่าช่วงนี้วรรณที่จักรกำลังถึงแตก ถ้าได้สินสอดจากบ้านลี้คงรอดวิกฤติเศรษฐกิจนี้ไปได้ กูเลยว่าจะขอแฝงตัวไปเป็นลูกบ้านนั้น แล้วแต่งเข้าบ้านลี้”

“เฮ้ยพี่! พุดเป็นเล่น ใครเขาจะยอมวะ”

“บังเอิญว่ากูก็ไปรู้มาอีกนั่นแหละว่าบ้านวรรณที่จักรรักลูกมาก เขาไม่ยอมให้ลูกสาวหรือลูกชายแต่งงานกับพวกที่มีข่าวลือว่าบูชาปีศาจ ทั้งยังลือกันว่ามินิสัยลึกลับดุร้ายด้วย”

“...เพราะแบบนี้พี่เลยคิดว่าทางวรรณที่จักรจะตกลง?”

“ไม่รู้สิ ถึงต้องลองไปคุยดูก่อนนี่ไง”

ส่วนการพูดคุยนั้นได้ผลลัพธ์ออกมาว่า

“ตกลง” จักรพรรดิ วรรณที่จักร รับปากออกมาเสียงเข้ม เขามองนายตำรวจหนุ่มนอกเครื่องแบบตรงหน้า นี่คือนคนที่ขอเข้าพบเขามาหลายครั้งหลายครา พอรู้จุดประสงค์ของนายตำรวจหนุ่มแล้ว จักรพรรดิก็ตกลงอย่างไม่ต้องคิดอะไรให้มาก

ธรรณิษฐ์ยิ้มเก็บอาการ

“ผมคิดอยู่แล้วว่าคุณจักรต้องตกลง”

“แต่ผมมีข้อแม้ สินสอดหรือเงินที่ทางตระกูลลีมอบให้ต้องเป็นของผมเท่านั้นนะครับ”

“ครับ เรื่องนี้ไม่มีปัญหาเลย”

จักรพรรดิถอนหายใจโล่งอก กำลังกลุ้มใจเรื่องสัญญาหมั้นหมายนั้นอยู่พอดีเชียว จะบอกว่าธรรณิทร์เป็นอัศวินขี่ม้าขาวก็คงจะพอได้ แต่เขาคิดว่าอีกฝ่ายเหมือนคนมารับเคราะห์กรรมแทนมากกว่า เขาอยู่ในแวดวงธุรกิจการค้าย่อมเคยเจอพวกบ้านลืออยู่หลายครั้ง

คนพวกนั้นดูแปลกมาก มักไม่พูดไม่จากับใคร มีหน้าซำยังดูถูกรอบครีวเขามากอีกต่างหาก แม้ไม่เคยพูดคุยกันอย่างจริงจัง แต่สายตาของคนพวกนั้นก็แสดงออกทั้งหมดว่าไม่ชอบบรรณิทร์จักรสักนิด

แล้วคนดี ๆ ที่ไหนจะอยากให้ลูกสาวลูกชายสุดที่รักไปแต่งงานกับพวกพิลึกแบบนั้นกัน ร่ำรวยก็จริง แต่จักรพรรดิคิดว่าคนพวกนั้นนิสัยแย่มาก ไหนจะข่าวลือว่าบูชาปีศาจ มีลัทธิแปลก ๆ อะไรในบ้านด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้

ที่แย่งไปกว่าสิ่งอื่นใดนั่นคือเรื่องเวลาที่ตระกูลลีมูคัลลายจะพัวพันกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ถึงตำรวจจะบอกว่าไม่เกี่ยว แต่การที่พบศพรอบคฤหาสน์หลังนั้นบ่อย ๆ มันก็น่ากลัวไม่ใช่หรอ

ใครจะรู้ว่าใครจะเป็นเหยื่อรายต่อไป

เขาไม่อยากให้ลูก ๆ ของเขาข้องเกี่ยวกับพวกแซ่ลี ลูก ๆ ของเขาเองก็หวาดกลัวสัญญาหมั้นหมายนี้มาก ลูกสาวคนโตกับลูกชายคนเล็กเอาแต่ทะเลาะเบาะแว้งกันไม่จบไม่สิ้นว่าใครจะแต่งเข้าบ้านลี

จะโทษใครได้ ก็คงต้องโทษปู่ตายายของเขานั่นแหละที่
ขอทำสัญญาหมั้นหมายกับตระกูลที่โคตรจะน่ากลัวแค่ว่าเพราะเห็น
ว่าทางนั้นรวย

“คุณจักรจะไปคุยเรื่องแต่งงานให้ผมได้ไวที่สุดเมื่อไรครับ
ผมอยากเข้าไปในบ้านหลังนั้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

“เรื่องนั้นมันขึ้นอยู่กับว่า ผู้กองเปลี่ยนประวัติจากเด็กกำพร้า
มาเป็นลูกชายคนโตของผมได้ไวแค่ไหน”

“สองวัน ผมขอเวลาแค่สองวัน”

“ถ้าอย่างนั้นภายในสองวันนี้ผมจะเข้าพบผู้นำตระกูลสิ”

ผู้กองฉันทน์ยิ้มกว้าง ยื่นมือไปจับมือกับจักรพรรดิ

“ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือนี้มากนะครับ”

“ผมเคยเจอลูกสาวของ โภชน์ ลี อยู่บ้าง ทั้งสามคนหน้าตา
สะสวยแต่ดูเย็นชา ไม่ได้ซี้ริ้วซี้เหร่อะไร คุณน่าจะชอบพวกเธอ”

“ผมไม่ได้คิดเรื่องนี้เลย แคไปทำงาน บางทีทางลืออาจให้ผม
แยกห้องนอน ได้ยินมาว่าเขาไม่ค่อยชอบบรรณารักษ์จักรนี่ครับ”

“ก็ไม่ชอบกันจริง เรื่องหลังแต่งงานผมแล้วแต่ผู้กองละกัน
ครับ ยังไงซะผมขออวยพรให้ภารกิจของคุณสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
จับขาดกรได้เร็ว ๆ”

“ผมเองก็ขอให้กิจการของคุณจักรมั่งคั่งเช่นกันครับ”

ทั้งผู้กองฉันทน์และจักรพรรดิส่งยิ้มการค่าให้กัน และหลัง
ผู้กองหนุ่มกลับไปแล้วนั้น จักรพรรดิก็รีบแจ้งข่าวดีนี้กับลูกสาวและ
ลูกชาย จากนั้นเขาก็รีบร้อนติดต่อตระกูลลีเพื่อทวงถามสัญญา
แต่งงานหมั้นหมาย ทางลือนัดวันเวลาพบปะพูดคุยที่คฤหาสน์

จักรพรรดินะแอบกลัวอยู่ลึก ๆ ว่าหากซึก้าเกินไปผู้กองฉันทน์
จะเปลี่ยนใจเสียก่อน แล้วคนรับเคราะห์แทนลูกเขาจะไม่มี

มนุษย์หนอมมนุษย์ ความเห็นแก่ตัวอยู่เหนือสิ่งอื่นใด ความจริงแล้วจักรพรรดิไม่สนใจหรอกว่าผู้กองฉินทร์จะได้เบาะแสอะไรมั๊ย เขาสนใจแค่ว่าเขาจะได้เงินสินสอดและของขวัญจากตระกูลลีเท่าไร ครอบครัวของเขาจะรอดพ้นวิกฤติเศรษฐกิจนี้หรือไม่ เขาจะหาเงินจากไหน โดยที่เขาไม่ต้องขายลูกแก้วๆ ของตัวเองกิน

ทางด้าน โภชน์ ลี เขามีไข้เล็กน้อยหลังต้องโกยกอง อวัยวะภายในมนุษย์ไปคืนตามคำสั่งของนายท่านฉิน แต่คำว่าคืนในที่นี้ เขาไม่แน่ใจว่าให้คืนที่ใครกันแน่ ระหว่างคืนเจ้าของอวัยวะตัวจริงกับคืนให้คนที่ควักมันออกมา

แต่เขาคืนไปแล้ว โดยส่งต่อเรื่องการคืนให้พวกตำรวจช่วยจัดการ ผ่านมาสามวันอาการหวาดผวาจนเป็นไข้ถึงค่อยดีขึ้นมาหน่อย และวันนี้เขามีเรื่องให้ต้องจัดการเยอะเขี้ยว

น้องชายของเขาอย่าง เกาว์ ลี บอกว่าเมื่อสองวันก่อนทางวรรณท์จักรติดต่อมาเร่งรัดเรื่องการแต่งงานที่เคยได้สัญญากันไว้

เขาไม่ชอบพวกวรรณท์จักร ตระกูลเล็กจิวพวกนี้ชอบชูคอเสนอหน้าว่าบ้านตัวเองมีฐานะ จริงๆ แล้วมีแต่เปลือกนั้นแหละที่เร่งเร้าอยากแต่งงาน อยากส่งลูกสาวหรือไม่ก็ลูกชายเข้าบ้านลีคงเป็นเพราะเรื่องเงิน

แต่ว่าจะฉีกสัญญาทั้งก็ไม่ได้ ก่อนหน้านี้อากงของเขาดันไปหลงเสน่ห์แม่มายจอมเจ้าเล่ห์จากวรรณท์จักรเข้านะสิ แต่เพราะอากงกำลังจะตายเลยแต่งงานกับแม่มายสุดฮอตใหม่ไม่ไหว คนแก่อีกสองคนเลยทำสัญญากันว่าอีกหน่อยจะให้ลูกหลานได้แต่งงานกันเชื่อมตระกูล

ต้องจัดงานอย่างยิ่งใหญ่ด้วยนะ และไม่ว่าจะแต่งเขยหรือ

สะใภ้เข้าบ้าน ทางตระกูลก็ต้องเป็นฝ่ายจัดการเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ

ไอ้พวก...เห็บหมาพวกนี้เนี่ย เขาไม่ชอบก็คือไม่ชอบ อยากแต่ง
นักไข่ม้อย ได้! แต่งเข้ามาแล้วจะสั่งให้คนในบ้านเล่นงานจนทนไม่ได้
ต้องรีบหย่าเลย

โกชนัน ลี แต่งตัวด้วยชุดสูทแสนสุภาพรอรับแขก คนของเขา
แจ้งว่ารถของวรณันท์จักรมาถึงแล้ว จักรพรรดิมาพร้อมลูกชายคนโต
เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าทางนั้นมีลูกที่คน ไม่เคยคิดจะสนใจ แต่แค่
คิดว่าไอ้ลูกบ้านนั้นจะมาเป็นเขยเขา แต่งกับลูกสาวของเขาสักคน
โกชนันท์แทบจะไล่พวกมันออกจากบ้านแล้ว

เขาวางแผนเล่นงานจักรพรรดิในวันนี้ จะพุดจาทักหน้าให้
มันโกรธจนหน้าเขียวหน้าแดง แล้วคอยดูนะ พอลูกของมันแต่ง
เข้ามาเขาก็จะให้ไอ้หมอนั่นนอนที่ห้องคนใช้ อย่าหวังเลยว่าจะได้
เห็นซาอ่อนลูกสาวเขา

โกชนันท์พนลมร้อนผ่านรูจมูกใหญ่ ๆ ของตนเอง ฟิงหลังกับ
พนักโซฟาหลุยส์สีทองในห้องรับรองแขก เบื้องหลังของเขาเป็น
ภาพวาดฝีมือนายท่านชิน นายท่านมอบให้ตระกูลลีมาหลายร้อยปี
แล้ว บรรพบุรุษบอกว่าบูชาไว้แล้วจะปิดเป่าสิ่งชั่วร้าย นำมาซึ่งความ
โชคดีไม่มีที่สิ้นสุด

“ท่านครับ คุณจักรกับลูกชายมาถึงแล้ว ให้เชิญมาที่ห้อง
รับรองแขกตรงนี้เลยมัย”

“เรียกมาเลย คุณอ่อน มานั่งกับผม ส่วนลูกสาวของเราสาม
คนให้เก็บตัวบนบ้าน”

โกชนันท์ออกคำสั่งตามประสาประมุขใหญ่ แต่แล้วนัยน์ตาที่ผ่าน
โลกมามากก็คล้ายเห็นร่างสูงใหญ่ของนายท่านชินยืนอยู่บริเวณ
ระเบียงชั้นสองของตัวบ้าน เมื่อเขามองขึ้นไปยังตำแหน่งนั้นก็พบ

ว่าเป็นนายท่านจริง ๆ นายท่านกำลังยื่นมองลงมาตรงนี้

โกชนต์ตัวเย็นเฉียบ เกือบจะเปลี่ยนจากท่าทางวางอำนาจยิ่งใหญ่มานั่งคุกเข่าเสียแล้ว เพียงแต่ผู้ที่มีใบหน้าอ่อนเยาว์มองยังงี้ก็อายุไม่เกินยี่สิบห้าปีดีโบกมือส่งสัญญาณว่าไม่ต้อง จากนั้นนายท่านก็มองไปยังแขกที่มาเยือน

จักรพรรดิมาพร้อมลูกชายคนโตที่โกชนน์ไม่เคยเห็นหน้า แต่เขาดันรู้สึกว่าคุณชายกับบิดาหน้าตาไม่เหมือนกันสักนิด รูปร่างก็ไม่ใกล้เคียง ลูกชายสูงโปร่งหนุ่มสมารต์ ทว่าคนพ่ออ้วนเตี้ยเป็นตาแก่ลงพุง

จะว่าไปลูกชายคนโตก็หล่อเหลาอยู่ไม่น้อย แต่แต่งตัวเชยไปหน่อยเท่านั้นเอง

“สวัสดิ์ครับคุณโกชนน์ นี่ลูกชายของผมชื่อธรณินทร์”

ธรณินทร์ยกมือไหว้พร้อมส่งยิ้ม โกชนน์รับไหว้อย่างงุนงง เขาอ้าปากค้างเพราะเสียงของนายท่านซินดังขึ้นในหัว

‘ตอบรับการแต่งงานของวรณันท์จักร บอกไปว่าธรณินทร์ต้องแต่งงานกับลูกชายคนเล็กของคุณโกชนน์ เขามีชื่อว่าภาสกร เราจะแต่งงานกันโดยเร็วที่สุด’